

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Rozpustí led
v jeho srdci?

CAITLIN CREWSOVÁ

ROZPUSTÍ LED
V JEHO SRDCI?

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

svět se mění nenápadně... Pokud jste jedna z mých věrných, které čtou mé knihy už celé roky a uvědomíte si to, budete se mnou určitě souhlasit. Napadlo mě to, když jsem tak uvažoval nad příběhy, které jsem pro Vás vybral tento měsíc. Dokážete si představit, že by před dvaceti roky byla hrdinkou mého příběhu černá židovka plánující oslavy Chanuky (Marcella Bellová: Jak odolat pokušení...)? Nebo že by bratr hlavního hrdiny žil už léta ve šťastném svazku se svým manželem (Michelle Smartová: Poslední tři dny)? Ale, jak už jsem napsal: svět mění. A opravdu jsem zvědavý, čeho se ještě dočkáme. Dorůstají nové generace čtenářek, které chtějí číst o svém světě, ne o světě svých maminek a babiček... A tak to má být! S tím „dřívějším“ světem z mých knih a tím jejich bude ale vždy představovat spojení to, že to nakonec dobře dopadne..., a láska!

A to je vlastně nejpěknější a nejdůležitější myšlenka tohoto mého malého novoročního poselství, jestli to tak můžu nazvat. Svět se mění, láska zůstává.

Tak si ji užijme!

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

ROZPUSTÍ LED V JEHO SRDCI?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Willed to Wed Him

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-091-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-092-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-093-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Annika Schuylerová nevěřícně zírala přes znepokojivě vyleštěnou desku dlouhého stolu v zasedací místnosti.

„To není možné,“ pronesla.

A nebylo to poprvé. Možná ani podesáté, což by ji za běžných okolností přivedlo do rozpaků, kdyby nebyla tak *mimo*.

„Váš otec dal své přání velmi jasně najevo,“ upozornil ji právník, Stanley Něco-nebo-tamto, který se odlišoval od kolegů na protější straně místnosti tím, že se dokázal tvářit smutně. Jako by ho obrat událostí osobně zaskočil.

Soudě podle chtivých a příliš prohnaných výrazů všech ostatních měla Annika pocit, že je jediná, kdo je skutečně šokován.

„Jeho přání je možná jasné,“ podařilo se jí ze sebe vysoukat, „ale jsem si jistá, že ve skutečnosti není *legální*.“

Annika se snažila uklidnit, ale když seděla u konferenčního stolu, zmocňovala se jí panika a něco až příliš podobného zoufalství. Všichni ostatní v zasedací místnosti právnícké firmy, která se nacházela padesát pater nad newyorskými ulicemi, vypadali odtažitě a korporátně. Přesně tak, jak se také plánovala tvářit, protože očekávala, že dnešní čtení

otcovy závěti bude náročné. Nezáleželo na tom, že Bennett Schuyler IV. byl fakticky ztracen už několik let před svou smrtí, jež nastala začátkem tohoto měsíce. Ještě tu byl a teď už není.

Uvědomovala si, že to bude z citových důvodů bolestivé. A nepletla se, ale také se nedokázala oprostít od toho, že sedí úplně rozčuchaná v místnosti plné klidných a dokonale oblečených buldoků v bílých límečcích. Viděla v naleštěné desce svůj odraz a nemohla ho dostat z paměti. Myslela si, že to bude příjemná – čti uklidňující, protože přesně to teď Annika potřebovala – procházka z Upper East Side do centra Manhattanu. Bohužel přecenila pohodlnost svých *odtažitých a korporátních* bot.

Situace se rychle zvrtila. A tak teď měla katastrofální účes a na schůzku doslova dokulhala, zatímco všichni ostatní nakráčeli do místnosti *sebevědomě*. Také si nebyla jistá, zda její deodorant zvládl současně příliš horký zářijový den, šok z otcovy závěti a samozřejmě *jeho* přítomnost.

Ranieri Furlan stál čelem k oknu s rukama sepjatýma za zády a pozoroval město, koupající se v posledních paprscích zlatavého slunce, jak se mu doslova rozprostírá pod nohama.

Přirozeně vypadal, jako by pánská móda byla vyvinuta čistě na oslavu jeho úžasného těla a intenzity, z níž dospělým mužům v místnosti vlhly oči. Nemluvě o tom, co to dělalo se slabými ženami.

Pokud někdy žil nějaký otravnější muž, pak ho Annika ještě nepotkala. A nijak po tom netoužila. Očekávala, že se od něj dnes osvobodí. Ne...

Bože, nemohla na to ani *pomyslet*.

„Váš otec netrval na tom, abyste se zachovala určitým způsobem,“ odporoval Stanley, nebo možná Stuart. „To by bylo právně jistě velmi sporné. Dovolu mi, abych se vyjádřil jasněji. Můžete odsud

dnes odejít zcela nezatížená otcovým přáním, s výjimkou malého zlomku majetku. Zbytek samozřejmě zdědíte. Stanovil pouze soubor podmínek týkajících se dvou konkrétních částí majetku a určitých důsledků, které nastanou, pokud nebude dosaženo stanovených kritérií. Pokud do tří měsíců od přečtení této závěti nezávislá kontrola této advokátní kanceláře zjistí, že nejste vdaná, Schuyler House připadne městu. A pokud to těchto tří měsíců nebude pan Furlan ženatý, přijde o svou funkci výkonného ředitele Schuyler Corporation. Pokud nebudete sezdáni spolu, hrozí oběma značné sankce. Vám bude znemožněno nadále pracovat v Schuyler House a chování pana Furlana bude oficiálně odsouzeno.“

Annika opravdu doufala, že jen trochu vyšilovala a přehnaně si vybájila tu širokou a hlubokou díru, kterou jí otec vykopal, ale marně. Opravdu ji chtěl provdat, a v opačném případě jí plánoval sebrat Schuyler House. Muzeum, které prarodiče vybudovali z domu postaveného předky v pozlaceném věku Spojených států. Bylo velmi osobité a krásné, plné uměleckých děl a starožitností a Annika ho odmalíčka milovala. Vystudovala dějiny umění na Wellesley právě proto, aby se mohla věnovat hmatatelnému a volně přístupnému rodinnému dědictví, a to přímo v původním domě na Upper East Side. Často si říkala, že je to vyjma skutečné rodiny druhá nejlepší věc. Protože Annika byla poslední z jejich rodu. Muzeum jí pomáhalo necítit se tak osamělá, protože byla neustále obklopena tolika členy své rodiny. Jejich věcmi. Jejich poklady. Muzeum ji s nimi spojovalo.

To byla ta část, která ji přiměla v duchu podlehnout hysterii. Ale když se tentokrát přinutila dávat opravdu pozor, zjistila, že je to mnohem horší.

Pokud se nezasnoubí do čtyřiaadvaceti hodin od

přečtení závěti, dostane pokutu. Pokud se nezasnoubí s Ranierim, dostane pokutu. Existovala i pokuta, pokud s ním nebo s tím, koho si nakonec vybere, nezačne do týdne bydlet. A nejenže se měla do měsíce vdát, ale opět jí hrozily značné finanční sankce, pokud by manželství nevydrželo minimálně rok. A všechny peníze se měly strhnout ze zbývajících částí dědictví. Kdyby některých kritérií dosáhla, ale zároveň by zavinila, že se další završit nepodaří – ať už by zrušila zasnoubení, iniciovala rozvod nebo se odmítla vdát –, přijde o Schuyler House. Předpokládala, že jí má být jakousi malou útěchou, že Ranieriho – nebo jakéhokoliv jiného blázna, kterého by v příštích dvaceti čtyřech hodinách přiměla, aby ji požádal o ruku, což bylo vzhledem k tomu, že s nikým nechodila a už dlouho neměla žádný vážný vztah, dost nepravděpodobné – čeká vlastní soubor finančních sankcí, které mu budou sebrány z kompenzačního balíčku.

I když samozřejmě sankce, pokud by dotyčný ženich nebyl Ranieri, by se netýkaly ani tak odebrání věcí, jako spíše toho, co by nedostal. Žádné prémie, žádné opce na akcie, žádné peníze.

Vřelé díky, tati, pomyslela si Annika hořce.

„Rozumíte tomu?“ ujišťoval se Stephen, nebo jak se jmenoval. A tentokrát jí laskavý výraz v jeho tváři nepřipadal vůbec povzbudivý.

„Pochopila jsem to už napoprvé,“ ujistila ho Annika. Pokusila se usmát, ale příliš se jí to nepovedlo. „Až dodneška jsem měla dojem, že mě otec miloval.“

Když to vyslovila, uvědomila si, že všichni z té armády právníků si myslí, že je strašlivě smutná. Jenže ona se ve skutečnosti snažila zadržet výbuch vzteku.

Vážně, tati? opakovala v duchu. *Co sis myslíš?*

Annika se na něj nedívala, a přesto si uvědomovala, že právě v tuhle chvíli se Ranieri rozhodl pohnout. Otočil se zpátky čelem do podlouhlé místnosti a Annika nebyla rozhodně jediná, kdo ucukl před jeho divokostí, kterou nosil se stejnou lehkostí, jako tmavý oblek ušitý na míru tak, aby jednoduše vynikly jeho štíhlé linie vypracovaného těla.

Ranieri Furlan pocházel ze starobylého severoitalského rodu. Celé generace se pyšnilo tmavými vlasy, zlatavě jantarovými očima a neobvyklou výškou. Tam se jen vymykal z kontextu, ale *tady* byl nepřehlédnutelný. Nebo si to alespoň ráda namlouvala. Jednou nebo dvakrát navštívila Milán a léta se ujišťovala, že kdyby se procházeli kolem Dómu, ztratila by ho v davu. Ranieri by prostě splynul. Byl by tam všední a průměrný.

Jenže ke své smůle věděla, že to není pravda, bez ohledu na to, kolikrát se pokoušela přesvědčit o opaku. Procestovala celou severní Itálii, aniž by někdy spatřila muže, který by se zdál podobně *vroucí* jako Ranieri. Nějak se mu dařilo vřít těsně pod povrchem, a přitom neustále zůstat klidný a kultivovaný.

Neměla tušení, jak to dokáže.

Do Schuyler Corporation nastoupil po obchodní škole v Londýně a následném magisterském studiu na Harvardu. Byla tenkrát na střední škole, když tak zapůsobil na otce. Už tehdy si přál odstoupit z pozice výkonného ředitele. A Ranieri byl nejen cílevědomý a soustředěný jako všichni, kdo chtěli získat tuto pozici, ale zároveň chtěl zachovat rodinnou atmosféru společnosti. Od samého počátku věřil, že právě rodinné kořeny předurčují Schuyler Corporation k tomu, aby uspěla ve světě přeplněném korporacemi, které mají tendence k bezduchosti.

Doslova mluvil Bennettovým jazykem.

Na dospívající Anniku vetřelec dojem neudělal, ale otec se jí tenkrát na nic neptal. A s odstupem času musela neochotně uznat, že pod Ranieriho vedením Schuyler Corporation jen vzkvétala. Od svého nástupu přinášel každý rok vyšší a vyšší zisky, nejevil žádné známky útlumu a stále zachovával základní hodnoty, kterým otec tak hluboce věřil.

Věděla, že hospodářské noviny nad ním omdlévají. A bulvár byl plný svobodných žen z Manhattanu, ne-li z celého světa, které se při vyslovení jeho jména rozplývaly. Annika po matčině smrti léta doprovázela otce na všechny ty nekonečné každoroční newyorské společenské akce, kde měla možnost zblízka sledovat, jak Ranieri působí na průměrnou manhattanskou smetánku.

Udělala si z něj svoji studii.

Nemohla popřít, že je nádherný, ale v New Yorku žilo plno krásných mužů. A taky sofistikovanych mužů. Ranieri byl jiný, protože měl ostré hrany. Mělo to něco společného s tím, jak se mu všechny rysy snoubily do jedolitého celku. Tmavé vlasy nosil ostříhané velmi nakrátko, jako by chtěl, aby intenzivní zlatá barva jeho očí ovládla každou místnost, do níž vstoupil. Jako by to dělal záměrně. Annika věřila, že přesně tak to je.

Ranieri přesně věděl, jak na lidi působí, a nemilosrdně toho využíval. Jeho výrazný nos a přísná, smyslná ústa stačily k tomu, aby se každému sevřel žaludek. Tmavé obočí jako by měl neustále přichystané k zamračení nebo pozvednutí do posměšného oblouku. Úsměv mu nebyl příliš vlastní. Ve skutečnosti se smát neuměl, pokud se nejednalo o štekavý smích, který měl lidi spíš zastrašit. Neobtěžoval se ani s pokusy o cokoliv, co by se dalo zaměnit za nezávaznou konverzaci.

Přesto dokázal být okouzlující, když se mu zrovna

chtělo. Svým intenzivním, světáckým způsobem, kdy soustředil veškerou svoji pozornost na neopatrnou osobu před sebou a přiměl ji, aby se jí *rozklepala kolena*.

Ve městě plném zářících a okouzlujících lidí byl Ranieri prudkým a elegantním ostřím – nikdy ne natolik vybroušeným, aby to ubralo na skutečnosti, že umí zabíjet. Velmi snadno.

Jen prostě nikdy nepůsobil *civilizovaně*, a to byla ta věc.

A dnes to bylo ještě horší než obvykle.

Bylo to těžkých pět let. Otcova autonehoda v zimě všechny zaskočila, ale nejvíc Anniku a Ranieriho. Zpočátku si všichni představovali, že se Bennett Schuyler brzy vzpamatuje. Nebo alespoň přiměřeně rychle. Z nemocničního lůžka vydával obvyklé příkazy a všichni se jimi řídili, aniž by je napadlo, že týden po nehodě upadne do kómatu.

A pak se tam někde mezi životem a smrtí zdrží na celé roky.

Annika si představovala, že provizorní opatrovnictví, na kterém její otec trval, skončí jeho smrtí. Že Ranieri už nebude mít s jejím životem nic společného. Děkovala bohu, že v době autonehody už měla za sebou vysokou školu a nebyla tak mladá, aby ji mohl mít Ranieri skutečně pod palcem, a tak ji neovládal tak, jak by mohl. Jednoduše jen kontroloval peníze a vzal na sebe roli nechtěného ředitele muzea.

Vždyť ani nevíš, co si otec v muzeu přál, argumentovala celá léta.

Ty taky ne, odpovídal Ranieri svým obvyklým způsobem.

Annika si byla tak jistá, že jakmile bude závěť přečtena, konečně se toho muže zbaví. Jenže to se nemělo stát.

Ranieri se rozhlédl po místnosti, která jako vždy ztichla.

„Nechte nás, prosím,“ řekl. Nic jiného dodávat nemusel.

Nemusel ani zvyšovat hlas. Vlastně to skoro nikdy nedělal. Prostě jen promluvil hlubokým a sytým hlasem s nepatrným italským a britským přízvukem, a každá slabika jako by rezonovala.

Celý právnícký tým opustil místnost dřív, než Annika stačila příkaz zpracovat. A pak už zůstali jen sami dva.

Ranieri si ji prohlédl a jeho výraz jí byl přinejmenším povědomý. Byl to ten poněkud strnulý pohled, který vždycky upíral jejím směrem, jako by nemohl uvěřit, že to stvoření před ním je skutečně dcerou Bennetta Schuylera, proslulého po celém světě svou obchodní prozíravostí a společenským půvabem. Ranieri se dost potýkal s tím, že Annika nemá ani jedno, ani druhé.

Věděla to, protože jí to řekl. A viděla, že i dnes má v plánu si do zraněného psa ještě trochu kopnout. *Skvělé.*

„Vypadáš hrozně,“ zavrčel, a samozřejmě měl pravdu. Ale proč to musel říkat *nahlas*? „Takhle jsi chtěla uctít otce?“

„Táta mě opravdu miloval.“ Často se snažila o stejně divoký tón jako on, ale nikdy se jí to nepodařilo. Vždycky měla příliš vysoký a veselý hlas. Tak ho jednou nazval. Prý *neustále štěbetá*. „Nikdy na mě nekladl nerealistické nároky.“

„Jsou ty normy opravdu nereálné?“ Jeho hlas se jí jako vždy zařízl do kůže. Ranieri byl horší než studený zimní vítr kvílející z jedné z newyorských ulic. „Cestou do téhle zasedací místnosti jsem minul bezpočet žen, z nich všechny si zřejmě uměly učesat vlasy.“

Annika se znovu podívala na svůj odraz na vyleštěné desce stolu a zmohla se jen na posmutnělé uchechtnutí. „Učesala jsem se. Díky, že se zajímáš o moji ranní rutinu. Jen jsem k tomu nedostala *zno-vu* po příchodu příležitost. Chtěla jsem. A měla jsem to v plánu, jenže se objevily potíže s botami, kvůli kterým jsem přišla pozdě. A tobě by nejspíš praskla cévka, kdybych se skutečně opozdila. Takže jestli chceš někoho obviňovat, začni u sebe.“

Zvláště zařal čelist a ten pohyb ji přiměl myslet na obrovské balvany, zasazené jako monolity na osamělém poli.

„A přesto jsi to dokázala. Tedy přijít pozdě.“

Annika mávla rukou. „Pět minut se nepočítá.“

„Zkus deset.“

„V tak velké budově se prostě na výťah čeká dlouho.“ Pokrčila rameny. „A vůbec, tady přece nejde o stav mých vlasů.“

Protože měli dost jiných problémů, ale Annika se v tuhle chvíli rozhodla soustředit na jeden z těch nejpálčivějších. A to na jeho hlubokou a historickou nechuť k její osobě.

Když byla mladší, myslela si, že se jí to jen zdá. Potkala ho, když jí bylo šestnáct. A sledovala, jak je ke každému kromě ní doslova drze okouzující. Jenže Annika v tom tenkrát ještě vůbec neuměla chodit. Připadala si trapná. Věci, které byly pro kamarádky snadné, jí naprosto mýjely. Nevěděla, co si obléct, ani jak se chovat, jako by byly o deset let starší, než co měly ve skutečnosti napsáno v dokladech. Matka by jí s tím dozajista pomohla, ale zemřela, ještě když byla Annika malá. Občas se bála, že jí zůstala jen nějaká zkreslená představa, kterou jí předali ti, již si na ni skutečně vzpomínali. A byla šťastná, když se jí povedlo správně si obléct šaty.

Sebejistý Ranieri na ni vždycky pohlížel, jako by

byla lidskou, puberťáckou verzí tornáda. Jako by za všech okolností očekával, že pokud ji nebude svědomitě hlídat, strhne základy každé budovy, ve které se společně ocitli.

Jak dospívala, jeho odpor narůstal. Dával jí jasně najevo, že dělá jménu Schuylerů ostudu. Zнала jeho argumenty. Že se společně s otcem podíleli na jeho budování, a přesto se kolem nich Annika motala svým obvyklým způsobem a šířila rozpaky a chaos, kamkoliv přišla. Vždycky byla neupravená, nevhodně oblečená, příliš roztržitá, příliš nemotorná, příliš trapná.

Před Ranierim to považovala za svůj šarm. Otec se pokaždé přívětivě usmál a zopakoval, že matka byla taky jako velká voda. Ale vždycky to znělo laskyplně a jako něco dobrého.

Vlastně nebyla zvyklá, že jí lidé nemají rádi. Možná ji všichni zrovna *nemilovali*, ale rozhodně jim nebyla odporná. Nebyla ženou, která by v ostatních vzbuzovala silné emoce. S tím se smířila.

Jenže Ranieri jí dal jasně najevo, že jí nemá rád a že doslova uráží jeho citlivost, a to ve všech ohledech. Ze všech lidí na světě to musel být právě on.

Dobrou zprávou bylo, že už nemohl víc ranit její city.

„Chci Schuyler House a předpokládám, že ani ty netoužíš opustit pozici výkonného ředitele.“ Zdvořile se usmála, protože jinak už jí zbýval jen vyděšený pláč. A to by Ranieri považoval za slabost, takže to nepřipadalo v úvahu. „Tak co si o tom myslíš? Utečeme se vzít?“

Probodl ji pohledem, jako by navrhla něco nevkusného. A nemohla zrovna tvrdit, že by jí nějak zajímalo to zachvění, které se dostavilo ve chvíli, kdy pomyslela na nevkusné věci týkající se Ranieriho Furlana.

„Utečeme se vzít?“ zopakoval, jako by mu to nedávalo smysl.

Stejně jako u většiny věci, jakmile Anniku jednou něco napadlo, prostě to nemohla dostat z hlavy. „Je to perfektní řešení,“ pokračovala vesele.

Stále postával u vzdálenějšího konce stolu, což byl podle jejího názoru nějaký druh mocenské hry. Kdyby se cítila laskavá, nejspíš by prohodila něco o tom, že Ranieri se *nepokouší* hrát mocenské hry. Nejspíš. Je prostě tak mocný.

Nemusela se však pokoušet s ním soupeřit. Poodjela v křesle, pohodlně se opřela a pozorovala ho, jako nějaká tlustá a spokojená kočka plná vlastního majestátu, že se mu nepotřebovala vestoje postavit.

„Netuším, proč si otec myslel, že je v jeho zbývajícím čase vhodné hrát si na dohazovače,“ prohodila. „Ale myslím, že je snadné dodržet závěť, aniž bychom si tím způsobili příliš velké nepříjemnosti. Prostě utečeme. A tím se okamžitě vyřeší i všechno ostatní. Pokud jde o společné bydlení, to se dá snadno zařídit. Víím, že máš ten podkrovní byt v centru. Nebo ještě přichází v úvahu rodinné sídlo. Obě nemovitosti jsou dostatečně prostorné, abychom si mohli žít po svém. A po roce si půjdeme každý svou cestou. Všichni si přijdou na své.“

Pohlédla za stůl a vítězoslavně se usmála.

Ranieri vypadal, že se ho to vůbec nedotklo.

Vždycky se tvářil nevzrušeně. Byl jako lidský Stonehenge, jen méně přístupný ostatním.

„A jak myslíš, že bude ten tvůj plán vypadat?“ Položil tu otázku, jako by seděla někde v soudní síni. A byla obžalovaná z vraždy, nebo něčeho podobně odporného. „Pro náhodného pozorovatele?“

Zírala na něj a nechápala ani jeho tón, ani skutečná slova. „Co na tom záleží?“

Sevřel rty do tenké linky. „Tobě na tom přirozeně